

A SZAVAK ÉS A DOLGOK

Gomolygó gombolyag,
alakja nincs még. Szamójéd
lehet vagy alvó ős-rutén,
csöppnyi föl a tej felszínén.
Tudom, hogy nem az, aminek
képzelem. Vagy ha igen,
akkor sem tudok rá jobb nevet.
Lüktet – és csődöt mond minden
szószerkezet.

Pedig álmomban láttam már.
De nem érinthettem. S még most
sem. Ő tapintja magát bennem,
mikor azt hiszem, végre, igen,
érezem. Aztán átrendeződik
és kicsúszik belőlem
a sajátjának érzett értelem.

NOVEMBERI SZONETT

A térdizom remeg. A szív kihagy. Fél
a táj. Ilyet nem éreztél soha.

A ködben ott dereng a körvonal,
a testek és formák eloszlanak; szét

a színe nincs világba. Csend. A város
temetve mélyre. Tetszhalott. Fagyott
folyómedrében megrekedt, amorf
lomok. Öt óra, alkonyat. Uszályok.

Mély kürtjelükre nem repednek már szét
az őszi álmok. Olvadásig az
övék a tér. A nappal ónos árnykép.

Hiába majd a pirkadat. Igaz,
olyankor a szem is magába zárt még:
az elme önmagának enni ad.

